

že se příslušný statutární orgán na výpovědi usnesl. Usnesením, jež se stalo ve formě a způsobem odpovídajícím stanovám, byla projevena smluvní vůle spolku, která je podle své povahy určena k tomu, aby byla sdělena druhé straně. Toto sdělení, právě proto, že je to již jen oznámení pojaté vůle se nemusí státi osobami oprávněnými spolek zastupovati. Osoba sdělující vůli není účastna jako zmocněnec spolku na tvoření jeho vůle, je to pouhý posel, prostředník a jeho celou úlohou je tlumočiti spolkem již pojatou vůli (srovn. Wolff v Klang. kom. I, str. 284, Sedláček Kom. str. 577 a násl.). A tu je podstatný rozdíl mezi názorem uvedeným v rozh. č. 16.176 a názorem uvedeným v rozh. č. 17.480 Sb. n. s. V případě, kde spolkové orgány vůli spolku teprve tvoří a současně ji sdělují, jak je tomu v případě rozh. č. 16.176 Sb. n. s., je ovšem potřebí, aby se i sdělení účastnil celý k zastupování oprávněný orgán. Kde však toto tvoření vůle a její sdělení nespadá místně a časově v jedno a není potřebí,

aby byla zachována písemnost formy, stačí jakékoliv sdělení, jen když je správné a úplné. Byla-li v případě, že výpověď může býti dána jen statutárním orgánem, vymíněna i písemná forma, je potřebí, aby písemnost obsahující výpověď byla podepsána osobami oprávněnými podle stanov spolek zastupovati, neboť v tomto případě je právně relevantním projevem teprve obsah písemnosti. — Jde-li o zaměstnance, je muž může býti dána výpověď též zmocněncem podle § 1029 obč. zák. nebo podle čl. 47 obch. zák. a nebyla-li smluvna písemnost výpovědi, není třeba, aby výpovědní projev pocházel od statutárních orgánů. Jednal-li zmocněnec v mezích plné moci, jednal jako zmocněnec statutárního orgánu (§ 1010 obč. zák.). Má-li se výpověď podle smlouvy státi písemně, není z těchto důvodů potřebí, aby písemnost byla podpisována statutárními orgány, neboť podstatným znakem zmocňovací smlouvy je, že zmocněnec jedná sám jménem zmocnitelovým.

Frant. Bauer.

Literatura.

Dr. Ladislav Svatuška: **Židovské předpisy v Protektorátu Čechy a Morava a vývoj rasového práva v Říši, 1940**, str. 152, cena 32 K.

Po úspěšné publikaci Dr. Juráška »Předpisy o židovském majetku«, která právě vyšla v definitivním vydání, vychází nyní na širší bási kniha Dr. Svatušky: zahrnuje všechny židovské předpisy platné v Protektorátu Čechy a Morava a vydané do konce března 1940; autor sám toto časové ukončení neuvádí, ač při aktuálních publikacích, jichž materie jest ve vývoji, mělo by to býti pravidlem. Dr. Svatuška připravil se k vydání knihy o židovských předpisech svědomitě řadou článků o německém právu (viz na př. v tomto časopise »Stavovská a hospodářská výstavba třetí Říše«, roč. III., str. 241 a násl.). Systematický

přehled vývoje rasového práva v Říši jest důležitý také tím, že význačné německé zákony jsou otištěny v překladech. V přehledu židovských předpisů v Čechách a na Moravě sleduje autor vývoj zákonodárství do zřízení Protektorátu (usnesení vlády ze dne 27. ledna 1939 o tom, aby státní zaměstnanci židé nebyli ponecháni v činné službě), dále autor sleduje právní vývoj po zřízení Protektorátu Čechy a Morava a to jak ohledně předpisů platných jen pro německé státní příslušníky, tak zejména předpisy všeobecně platné. Tyto rozděljuje autor vhodně na omezení osobní (zejména vládní nařízení ze dne 4. VII. 1939 č. 136 Sb. z r. 1940 o právním postavení židů ve veřejném životě), dále na omezení hospodářská. Základ platné úpravy židovského majetku tvoří nařízení říšského Protektora ze dne 21. června 1939, které jest doplněno všemi prováděcími výnosy a dále jsou uve-

deny předpisy na ochranu měny, předpisy v oboru poštovní správy a soukromého pojišťovnictví. Hlavní část knihy tvoří textová část. Seznam předpisů, uvedených v této části, umísťuje autor před vlastní textovou část (str. 57 a násl.), ačkoliv obvykle tento

přehled uvádí se buď na počátku nebo na konci knihy. Texty důležitých předpisů otištěny jsou ve znění českém i německém. Zejména jest vítán přehled výnosů, vyhlášek a oběžníků ministerstev, které jsou pro právní praxi velmi důležité. Koblížek.

Z právní praxe.

Může být ve sporu o rozvod vydán rozsudek pro uznání?

Není sporu o tom, že ve sporu o rozvod může být vydán rozsudek pro zmeškání. Tím však není ještě řečeno, že by v tomto řízení byl možný i rozsudek pro uznání.

Mezi rozsudkem pro zmeškání dle § 396 c. ř. s. a rozsudkem pro uznání dle § 395 c. ř. s. jsou velmi závažné rozdíly.

Při rozsudku pro zmeškání dle §§ 396 a n. c. ř. s. nutno považovat jen skutkové okolnosti strany dostavivší se k prvému roku za pravdivé. Strana žalovaná, jež se nedostavila k prvému roku, neuznává tímto nedostavením se ještě žalobní nárok a soudce je proto povinen zkoumat v případě, že se dostaví strana žalující a nedostaví strana žalovaná k prvému roku, a strana žalující navrhne vydání rozsudku pro zmeškání, zda okolnosti, uvedené stranou žalující, odůvodňují žalobní nárok. Jestliže dospěje k přesvědčení, že tyto skutkové okolnosti, jež dle § 396 c. ř. s. nutno považovat za správné, žalobní nárok neodůvodňují, nebo alespoň neodůvodňují jej úplně, musí žalobu zcela nebo z části zamítnout. Zejména musí v takovém případě na příklad soud tyto okolnosti zkoumat tehdy, když je žalováno o výživné ze zákona, jež se řídí předem majetkovými poměry zavázaného (slušné výživné dle §§ 91 a 135 obč. zák., výživné přiměřené jmění rodičů dle § 166 obč. zák.). Tedy i když při rozsudku pro zmeškání je soudce vázán skutkovými přednesy dostavivší se

žalující strany, není vázán jejím žalobním nárokem a žalobní nárok bude musit zkoumat vždy, a uplyne-li z přednesených skutečností, bude jej musit zamítnout zcela nebo z části. Musí tedy při sporu o rozvod, má-li být vyneseno rozhodnutí pro zmeškání žalované strany, zkoumat, zda okolnosti v žalobě uvedené jsou tak závažné, aby rozvod mohl být povolen.

Jinak je tomu při rozsudku pro uznání dle § 395 c. ř. s. Tam žalovaný přímo uznává žalobní nárok a soudce musí proto rozhodnouti rozsudkem dle tohoto uznání, aniž může zkoumat, zda skutkové okolnosti žalující stranou přednesené, na příklad v žalobě o výživné, tento nárok skutečně odůvodňují či ne, nebo zda odůvodňují tento žalobní nárok plně.

Proti přípustnosti rozsudku pro uznání ve sporech rozvodových mluví pak tyto důvody:

Uznání je možné za jisté jen tehdy, když strany mají plnou dispozici s předmětem sporu, tedy když o něm mohou uzavřít soudní nebo mimosoudní smír. To je možné při nárocích majetkoprávních, není však možné při rozvodu, o němž strany smír uzavřít nemohou. Dohodnou-li se strany o rozvodu, pak ho mohou docílit jedině za podmínek §§ 103 a n. obč. zák., tedy teprve po třech smířčích pokusech. Zřejmým účelem těchto ustanovení je snaha chránit manželství a zabránit těmito třemi smířčími pokusy lehkomyšlným rozvodům. Ustanovení to stalo by se úplně zbytečným, kdyby po vzájemné dohodě mezi manželi jeden z nich podal na druhého žalobu o rozvod a